

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jířího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **PALMGAS s. r. o.**, se sídlem Janáčkovo nábřeží 13, Praha 5, zast. JUDr. Václavem Koreckým, advokátem, se sídlem Bedřicha Smetany 2, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Formula One Licensing B.V., se sídlem Beursplein 37, Rotterdam, Nizozemsko, zast. JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou, se sídlem Korunní 810/104 E, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2014, č. j. 8 A 54/2010 – 98, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 9. 2014, č. j. 8 A 54/2010 - 108,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2014, č. j. 8 A 54/2010 – 98, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 10. 2008, sp. zn. O-423126, č. j. 74687/2007, vyhověl návrhu osoby zúčastněné na řízení a za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) (dále jen „zákon o ochranných známkách“), prohlásil kombinovanou ochrannou známku žalobce č. 275462 ve znění „F1 GAS“. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tak, že napadená ochranná známka žalobce, jež byla zapsána dne 29. 9. 2005 pro zboží „pohonné hmoty“ patřící do 4. třídy mezinárodního třídění zboží a služeb (dále jen mezinárodní třídění) a pro službu „provoz čerpacích benzinových stanic“ řazenou do 37. třídy mezinárodního třídění, je podobná z hlediska fonetického i vizuálního starším namítaným ochranným známkám osoby zúčastněné na řízení (kombinovaná ochranná známka

Společenství č. 3934387 ve znění „F 1“, kombinovaná ochranná známka Společenství č. 631531 ve znění „F 1 Formula 1“ a shodná kombinovaná mezinárodní ochranná známka č. 714320 ve znění „F 1 Formula 1“) a rovněž výrobky a služby, pro něž jsou tyto ochranné známky zapsány, jsou podobné. Z toho žalovaný vyvodil, že na straně veřejnosti existuje pravděpodobnost záměny těchto ochranných známek.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. O-423126, č. j. O 423126/67972/2008/ÚPV (dále též napadené rozhodnutí), zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Předseda žalovaného konstatoval, že pro rozhodnutí o návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podaného podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je rozhodující zjištění, zda je napadená ochranná známka shodná nebo podobná se staršími namítanými ochrannými známkami a zda je zapsána pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby. Na straně veřejnosti přitom musí existovat pravděpodobnost záměny či asociace s namítanou ochrannou známkou. Předseda žalovaného ve svém rozhodnutí došel k závěru, že porovnávané ochranné známky jsou vizuálně, foneticky i významově podobné. Pokud se týká podobnosti výrobků a služeb, pro něž jsou porovnávané ochranné známky zapsány, zjistil předseda žalovaného, že i tato podobnost je dána, když vyšel jednak z mezinárodního třídění, jež však není podle jeho názoru zcela rozhodující, protože jde toliko o administrativní zatřídění jednotlivých skupin výrobků a služeb. Předseda žalovaného však konstatoval podobnost zboží „pohonné hmoty“ patřící do 4. třídy mezinárodního třídění, pro něž byla zapsána napadená ochranná známka, se zbožím zapsaným ve stejné třídě u všech tří namítaných ochranných známek („paliva/včetně pohonných hmot pro motorová vozidla“). Rovněž tak služba „provoz čerpacích benzínových stanic“, pro niž je napadená ochranná známka zapsána ve třídě 37 mezinárodního třídění, je podle předsedy žalovaného podobná výrobkům, pro něž jsou namítané ochranné známky zapsány ve třídě 4 mezinárodního třídění („paliva/včetně pohonných hmot“), a současně je podobná službě „distribuce ropných výrobků“ zapsané ve třídě 39 mezinárodního třídění u namítané ochranné známky č. 3934387. Podle předsedy žalovaného byly tedy dány všechny okolnosti rozhodné pro postup podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a rozhodnutí prvního stupně bylo proto správné.

[3] Žalobce proti rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 17. 1. 2013 rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V rozsudku soud konstatoval, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí sice náležitě vypořádal s otázkou podobnosti porovnávaných ochranných známek z hlediska fonetického i vizuálního, zatížil jej však nepřezkoumatelností, když se řádně nevypořádal s námitkou žalobce týkající se podobnosti služeb, pro něž jsou porovnávané ochranné známky zapsány. Konkrétně šlo o námitku, kterou podle městského soudu žalobce uplatnil již v rámci podaného rozkladu, že totiž provoz čerpacích stanic je specifickou činností, které se osoba zúčastněná na řízení nevěnuje, a její namítané ochranné známky ani nejsou pro tuto činnost zapsány, a proto si nemohou vzájemně konkurovat. Městský soud dále vytkl žalovanému, že nesprávně ztotožnil službu „provoz čerpacích stanic“ patřící do 37. třídy mezinárodního třídění se službou „distribuce ropných výrobků“, jež je zařazena do třídy 39 mezinárodního třídění zboží a služeb, protože takový výklad podle městského soudu znamená, že jsou osobě zúčastněné na řízení přiznána téměř neomezená výlučná práva ke službám třídy 39 mezinárodního třídění, které však, vzhledem ke své rozmanitosti, nevykazují žádný *a priori* společný charakteristický rys. Napadené rozhodnutí žalovaného tak městský soud zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů.

[4] Rozsudek městského soudu ze 17. 1. 2013 napadl kasační stížností žalovaný. Nesouhlasí s tím, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobce spočívající

pokračování

v nedostatečném posouzení podobnosti služeb, pro něž jsou zapsány porovnávané ochranné známky. Ve svém rozhodnutí došel k závěru, že uvedené služby jsou podobné službám a zboží zařazeným ve třídě 4 a 39 mezinárodního třídění, konkrétně zboží „paliva včetně pohonných hmot pro motorová vozidla“ ve třídě 4 a službě „distribuce ropných výrobků“ ve třídě 39 a tento svůj závěr i řádně odůvodnil. Nesouhlasil s názorem městského soudu, že ve svém rozhodnutí přímo ztotožnil uvedené služby z tříd 37 („provoz čerpacích stanic“) a 39 („distribuce ropných výrobků“), konstatoval totiž pouze jejich podobnost. Za zcela nesrozumitelný pak žalovaný považoval výrok městského soudu, že postupem stěžovatele by osobě zúčastněné na řízení přiznával neomezená výlučná práva ke službám třídy 39 mezinárodního třídění. Žalovaný pouze shledal podobnost mezi dvěma konkrétními službami řazenými do třídy 39 a 37. Shledal podobnost služby „provoz čerpacích stanic“ řazené ve třídě 37, pro niž je zapsána napadená ochranná známka žalobce, nejen s uvedenými službami řazenými do třídy 39, ale rovněž se zbožím řazeným do třídy 4 mezinárodního třídění („paliva včetně pohonných hmot pro motorová vozidla“). Pokud by případně byl vázán právním názorem městského soudu, že zde není podobnost mezi uvedenými službami dle třídy 37 a 39, ochrannou známku žalobce by stejně musel zneplatnit pro podobnost se zbožím dle třídy 4.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 18/2013 - 25, rozsudek městského soudu ze dne 17. 1. 2013 zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. Neshledal sice rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, avšak důvodná byla námitka žalovaného, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Předmětnou námitku žalobce uvedenou v jeho rozkladu žalovaný vypořádal, otázkou podobnosti služeb, pro něž jsou porovnávané ochranné známky zapsány, se důkladně zabýval zejména na stranách 11 – 13 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně vysvětlil, z jakých důvodů považuje předmětné výrobky a služby za podobné a na straně 12 dole se konkrétně zabýval i námitkou (ne)podobnosti výrobků a služeb zapsaných pro namítané ochranné známky ve vztahu k službám „provoz čerpacích benzinových stanic“ zapsaným pro napadenou ochrannou známku v třídě 37 mezinárodního třídění. Úvahy stěžovatele netrpí ani žádnou nelogičností nebo jinou vadou, jež by byla s to jejich validitu zpochybnit. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je rovněž zřejmé, že stěžovatel zcela neztotožnil službu „distribuce ropných výrobků“ a „provoz čerpacích stanic“, jak uvádí rozsudek městského soudu. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí stěžovatele netrpí nepřezkoumatelností, kterou v něm shledal městský soud a pro niž toto rozhodnutí zrušil. Nejvyšší správní soud označil za nesprávnou úvahu městského soudu, že výklad, jež žalovaný ve svém rozhodnutí zaujal, znamená „že jsou osobě zúčastněné přiznána téměř neomezená výlučná práva ke službám třídy 39...“. Žalovaný se totiž nezabýval obecně celým spektrem služeb třídy 39, nýbrž konkrétně pouze službami spočívajícími v distribuci ropných výrobků, u nichž shledal nebezpečí záměny se službami zapsanými pro napadenou ochrannou známku.

[6] Městský soud v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu v dalším řízení opětovně rozsudkem ze dne 2. 9. 2014, č. j. 8 A 54/2010 - 98, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň uložil žalovanému, aby zaplatil žalobci na nákladech řízení 16.036 Kč. V odůvodnění uvedl, že žalovaný porušil práva žalobce vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu tím, že mu nedoručil vyjádření osoby zúčastněné na řízení k rozkladu. Městský soud dále přisvědčil námitce žalobce, že žalovaný se velmi formalisticky vypořádal s otázkou podobnosti porovnávaných označení z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Městský soud shledal nedostatečnou úvahu žalovaného o vizuální podobě, neboť dle soudu je třeba považovat za podstatný prvek celkový tvar známky, který žalovaný naopak považoval za méně významný prvek (oproti znázornění znaků „F1“). Z hlediska fonetického městský soud shledal nesprávnou úvahu žalovaného, že v napadené známce „F1gas“ je zcela obsažena první i druhá namítaná známka „F1“ a „F1 Formula1“. Z hlediska

sémantického městský soud nesouhlasil s úvahou žalovaného, že slovo „gas“ obsažené v napadené ochranné známce má vazbu na automobilové závody formule1. Městský soud podotkl, že slovo „gas“ neznamená v českém jazyce nic, v němčině pak plyn a v angličtině je to slovo mnohovýznamové. Vzhledem k tomu, že jde o českou ochrannou známku používanou na českém trhu je rozhodný význam v českém jazyce. Ohledně podobnosti ochranných známek odkázal městský soud na rozsudek Tribunálu EU ze dne 17. 2. 2011, ve věci T-10/09, Formula One Licensing v. OHIM, v němž se konstatuje, že označení „F1“ je druhové a postrádá rozlišovací schopnost. Městský soud k tomu podotkl, že je mu známo, že tento rozsudek Tribunálu byl k opravnému prostředku osoby zúčastněné na řízení zrušen Soudním dvorem rozsudkem C-196/11 P.

[7] Dále městský soud zopakoval své závěry vyjádřené již v rozsudku ze dne 17. 1. 2013, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce uvedenou v rozkladu, že napadená ochranná známka byla zapsána pro výrobky ve třídě 4 a současně pro služby v třídě 37 (provoz čerpacích stanic), přičemž osoba zúčastněná na řízení své namítané ochranné známky nepoužívá pro služby provozování čerpacích stanic na českém trhu. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí částečnou nepřezkoumatelností. Názor žalovaného dle městského soudu přiznává osobě zúčastněné téměř neomezená práva ke službám třídy 39, které nevykazují a priori žádný charakteristický rys. Ochranná známka ovšem nemůže být chráněna absolutně. Městský soud odkázal na judikaturu Soudního dvora EU.

[8] Proti naposledy uvedenému rozsudku městského soudu podali kasační stížnost žalovaný i osoba zúčastněná na řízení.

II. a)

Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení

[9] Osoba zúčastněná na řízení v kasační stížnosti namítá, že městský soud nesprávně posoudil otázku porušení procesních práv žalobce v důsledku nedoručení vyjádření osoby zúčastněné na řízení v rozkladovém řízení. V rámci odvolacího (a rozkladového) řízení je správní orgán povinen zaslat účastníkům řízení toliko odvolání (rozklad), srov. § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobci zároveň nikterak nebylo upřeno právo seznámit se s obsahem vyjádření a případně se k němu dále vyjádřit. Na webových stránkách žalovaného totiž je zveřejňován přehled jednotlivých řízení, z něhož bylo možné zjistit, že vyjádření osoby zúčastněné bylo podáno dne 6. 2. 2009, zatímco žalovaný rozhodl o rozkladu až téměř rok poté dne 6. 1. 2010. Žalobce tak měl možnost zjistit, že vyjádření bylo podáno, a dostatek času, aby se seznámil s jeho obsahem a vyjádřil se k němu.

[10] Městský soud dále dle osoby zúčastněné ignoroval obsah předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, v němž byla shledána nesprávnou úvaha městského soudu, že v důsledku údajného nevypořádání námítky žalobce v rozkladu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Námitky žalobce byly dle Nejvyššího správního soudu vypořádány dostatečným způsobem. Nesprávným shledal kasační soud také závěr městského soudu, že jsou osobě zúčastněné přiznána de facto neomezená práva ke službám třídy 39. Městský soud ovšem tyto závěry ve svém novém rozsudku opět zopakoval.

[11] Odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné, neboť městský soud nijak nevysvětlil, v čem je posouzení podobnosti ochranných známek z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického nedostatečné a formalistické. Dominantním prvkem všech posuzovaných známek je označení F1, které je zcela obsaženo v napadené známce. F1, formule 1 je označení, které v běžném spotřebiteli vyvolává představu automobilových závodů

pokračování

a s tím spojených služeb, včetně pohonných hmot a čerpacích stanic. Žalovaný ve svém rozhodnutí správně aplikoval tzv. kompenzační princip vyplývající z rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-39/97, *Canon*. Posouzení pravděpodobnosti záměny nemůže spočívat pouze na izolovaném hodnocení vizuálního, fonetického a sémantického hlediska, ale i na celkovém dojmu, který porovnávání známky vyvolávají. Zohlednit je třeba i existenci rozsáhlé známkové řady osoby zúčastněné na řízení obsahující prvek F1 doplněný různými dalšími slovními či obrazovými prvky. Tyto známky jsou registrovány již od devadesátých let dvacátého století a dlouhodobým užíváním a propagací získaly dobré jméno. Závody formule 1 jsou jednou z nejdůležitějších světových sportovních událostí sledovaných prostřednictvím médií stamiliony fanoušků na celé planetě.

[12] Rozhodnutí Tribunálu týkající se údajné nedostatečné rozlišovací schopnosti prvku F1, jež citoval městský soud, nelze na posouzení nyní rozhodované věci aplikovat, neboť bylo zrušeno rozsudkem Soudního dvora EU ve věci C-196/11 P, mimoto se jedná o posouzení odlišné ochranné známky registrované pro odlišné výrobky a služby.

II. b)

Kasační stížnost žalovaného

[13] Žalovaný rovněž namítl, že městský soud v napadeném rozsudku nerespektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 5. 2013. Městský soud překvapivě použil stejné důvody týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání námítky žalobce a posouzení podobnosti služeb zapsaných pro napadenou ochrannou známku (provozování čerpacích stanic) a výrobků a služeb zapsaných pro namítané ochranné známky v třídě 4 (paliva včetně pohonných hmot pro motorová vozidla) a 39 (distribuce ropných výrobků) a údajné absolutní ochrany namítaných známek ve vztahu ke službám třídy 39, a to i přesto, že tuto argumentaci Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku výslovně odmítl. Žalovaný k tomu poznamenal, že uvedené služby a výrobky neztotožňoval, pouze dospěl k závěru o jejich podobnosti, a dále poukázal na to, že mezinárodní třídění služeb a zboží bylo vytvořeno pouze pro administrativní účely a pouhé zařazení do různých tříd nemůže vést k závěru o nepodobnosti zboží a služeb. Porovnání výrobků a služeb musí v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora EU vycházet z porovnání charakteru konkrétních výrobků a služeb, jejich spotřebitelů, způsobu užití, vztahu konkurence či komplementarity. Pro závěr o nepodobnosti výrobků a služeb zapsaných pro napadenou a namítané ochranné známky a o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného by bylo nutno vyvrátit jak názor žalovaného o podobnosti provozování čerpacích stanic s distribucí ropných výrobků, tak i názor o podobnosti provozování čerpacích stanic s výrobky paliva včetně pohonných hmot pro motorová vozidla.

[14] Žalovaný dále napadá i změnu posouzení dalších žalobních námitek, které městský soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2013 shledal nedůvodnými, nyní však bez potřebného odůvodnění překvapivě svůj názor zcela změnil. Týká se to údajného porušení procesních předpisů žalovaným, který opomněl doručit vyjádření osoby zúčastněné na řízení k rozkladu žalobci, čímž dle městského soudu zkrátil žalobce na jeho procesních právech vyplývajících z § 36 odst. 3 správního řádu. K tomu žalovaný cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40, z něhož vyplývá, že pokud není podateli rozkladu doručeno vyjádření k rozkladu, které neobsahovalo nové skutečnosti nebo důkazy, není to podstatnou vadou řízení. Podobné stanovisko k předmětné otázce vyjadřuje i Josef Vedral v komentáři ke správnímu řádu, a to s odkazem na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. V daném případě vyjádření k rozkladu neobsahovalo žádné nové skutečnosti, důkazní návrhy ani argumenty. Žalovaný poukázal

na to, že městský soud nesprávně uvedl, že žalovaný uznává své pochybení stran nedoručení vyjádření.

[15] Podobně nově a opačně městský soud posoudil otázku podobnosti porovnávaných označení z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Městský soud změnu svého názoru na tuto otázku nijak neodůvodnil. V této souvislosti sice městský soud citoval rozsudek Tribunálu EU ve věci T-10/09, avšak neuvedl, jaké z něho vyvozuje závěry. Proto žalovaný pokládá napadený rozsudek za nesrozumitelný a nepřezkoumatelný.

III. Vyjádření žalobce

[16] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že argumentace žalovaného pouze opakuje již vyjádřené názory žalovaného a nepřináší nic nového. Městský soud dle žalobce respektoval zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, neboť ten pouze popřel závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného a výslovně uvedl, že nepředjímá věcné posouzení zákonnosti rozhodnutí správního orgánu. Městský soud proto věcně posoudil námitky uplatněné v žalobě a správně rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost. Městský soud rovněž respektoval názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v usnesení ze dne 25. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154.

IV. Posouzení kasačních stížností

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že kasační stížnosti byly podány včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a jsou splněny též podmínky § 105 odst. 2 s. ř. s. (osoba zúčastněná na řízení je zastoupena advokátem, za žalovaného jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním vyžadovaným pro výkon advokacie). Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[18] Stěžovatelé se v kasační stížnosti dovolávají důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[19] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[20] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[21] Kasační stížnost je důvodná.

IV. a)**Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku - obecně**

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterou stěžovatelé uplatnili, když v kasačních stížnostech shodně namítají, že městský soud neodůvodnil některé závěry vyslovené v napadeném rozsudku, některé části napadeného rozsudku jsou též nesrozumitelné a dále že městský soud nerespektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 5. 2013.

[23] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námítky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z nalus.usoud.cz) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. také tehdy, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Nepřezkoumatelností pro jiné vady řízení je pak třeba rozumět i nerespektování závazného právního názoru vysloveného v dané věci zrušujícím rozsudkem kasačního soudu.

IV. b)**Nerespektování závazného právního názoru**

[24] Nejvyšší správní soud uvádí, že v některých případech je legitimní a dokonce přínosné vést „justiční dialog“ mezi soudy různých instancí a v některých případech může vést nesouhlasný postoj soudů nižšího stupně k revizi judikatury vysokých soudů (srov. např. kauzu tzv. globální celní záruky, viz nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. II. ÚS 732/06 a II. ÚS 152/07 a ze dne 8. 2. 2008, sp. zn. IV. ÚS 626/06 a předchozí nesoulad mezi právním názorem Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu). Předpokladem pro takový legitimní dialog je ovšem srozumitelnost vyjádřených názorů a závažnost argumentů, které jsou přednášeny. Pro vyjádření nesouhlasu s názorem nadřízeného soudu dále není místo v dalším

řízení navazujícím na kasační rozsudek, jímž Nejvyšší správní soud závazal krajský soud právním názorem, který musí být v dané věci bezpodmínečně respektován.

[25] V nyní rozhodované věci Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 18/2013 - 25, zrušil předchozí rozsudek městského soudu a v odůvodnění (body 12 - 17) vyjádřil tento názor: „Nejvyšší správní soud se následně zabýval i věcnou námitkou stěžovatele, že městský soud dospěl k nesprávnému názoru, že napadené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí. Tuto námitku Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy jako tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Městský soud ve svém rozsudku vytýká stěžovateli, že se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s námitkou žalobkyně uplatněnou v jejím rozkladu, že její napadená ochranná známka byla zapsána nejen pro zboží zařazené ve třídě 4 mezinárodního třídění, ale i pro služby patřící do třídy 37, zatímco namítané ochranné známky osoby zúčastněné na řízení nejsou zapsány pro žádnou službu patřící do třídy 37, a tedy si jejich služby nekonkurují.

(...) Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu stěžovatele, že předmětná námitka žalobkyně je skutečně obsažena v rozkladu, který podala proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Není však možno přisvědčit městskému soudu, že by tuto námitku stěžovatel v následném rozhodnutí o podaném rozkladu nevypořádal. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je totiž zřejmé, že se otázkou podobnosti služeb, pro něž jsou porovnávány ochranné známky zapsány, důkladně zabýval zejména na stranách 11 – 13 napadeného rozhodnutí. Stěžovatel v této části popsal, z jakých důvodů považuje předmětné výrobky a služby za podobné a na straně 12 dole se konkrétně zabýval i námitkou (ne)podobnosti výrobků a služeb zapsaných pro namítané ochranné známky ve vztahu k službám „provoz čerpacích benzínových stanic“ zapsaným pro napadenou ochrannou známku v třídě 37 mezinárodního třídění. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvedl, že výrobky „pohonné hmoty“, pro něž byla zapsána napadená ochranná známka žalobkyně pro třídu 4 mezinárodního třídění, jsou podobné s výrobky téže třídy, pro něž byly zapsány namítané ochranné známky osoby zúčastněné, tedy ‘paliva/ včetně pohonných hmot pro motorová vozidla’, ‘neboť se jedná o výrobky shodného a podobného druhu a účelu použití, které jsou obvykle prodávány na stejných prodejních místech apod’. Podobnost pak byla stěžovatelem shledána i mezi službou ‘provoz čerpacích benzínových stanic’, pro niž byla napadená ochranná známka zapsána ve třídě 37 mezinárodního třídění a již uvedenými výrobky z třídy 4, pro něž byly zapsány namítané ochranné známky (‘paliva/ včetně pohonných hmot pro motorová vozidla’) a službami zapsanými pro namítané ochranné známky v třídě 39 mezinárodního třídění (‘distribuce ropných výrobků’) protože tyto služby spolu podle názoru stěžovatele souvisí. V této souvislosti stěžovatel v napadeném rozhodnutí dále odkázal na argumentaci uvedenou v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde se uvádí, že mezinárodní třídění a jeho kategorie bylo vytvořeno pro účely administrativní a je třeba porovnávat podobnost samotných výrobků a služeb bez ohledu na jejich zařazení do kategorií. Podobnost služeb ‘provoz čerpacích benzínových stanic’ s uvedenými výrobky a službami zapsanými pro namítané ochranné známky pak vyplývá z toho, že provoz benzínových čerpacích stanic je založen na distribuci ropných produktů, tj. v podstatě na prodeji nafty a benzínu konečným spotřebitelům. Zároveň je běžné, že distributoři pohonných hmot zajišťují i provoz čerpacích stanic. Z tohoto důvodu správní orgány dovodily pravděpodobnost záměny ochranných známek na straně běžné veřejnosti. Úvahy stěžovatele netrpí ani žádnou nelogičností nebo jinou vadou, jež by byla s to jejich validitu zpochybnit. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je rovněž zřejmé, že stěžovatel zcela neztotožnil službu ‘distribuce ropných výrobků’ a ‘provoz čerpacích stanic’, jak uvádí rozsudek městského soudu. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí stěžovatele netrpí nepřezkoumatelností, kterou v něm shledal městský soud a pro niž toto rozhodnutí zrušil.

(...) Z výše uvedeného vyplývá i závěr o nesprávnosti úvahy městského soudu, že výklad, jež stěžovatel ve svém rozhodnutí zaujal, znamená „že jsou osobě zúčastněné přiznána téměř neomezená výlučná práva ke službám třídy 39...“. Stěžovatel se totiž nezabýval obecně celým spektrem služeb třídy 39, nýbrž konkrétně pouze službami spočívajícími v distribuci ropných výrobků, u nichž shledal nebezpečí záměny se službami zapsanými pro napadenou ochrannou známku.“ (Zvýraznění doplnil nyní Nejvyšší správní soud).

pokračování

[26] Městský soud ovšem v následně vydaném a nyní kasačními stížnostmi napadeném rozsudku své názory, které byly vyvráceny rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 30. 5. 2013 zopakoval. Konkrétně uvedl na str. 7 dole: „Městský soud v Praze se dále zabýval žalobní námitkou, že napadená ochranná známka byla zapsána nejen pro výrobky zařazené ve třídě 4, nýbrž současně i pro služby zařazené ve třídě 37 provoz čerpacích stanic dle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, což je hlavní předmět činnosti žalobce, a že namítané ochranné známky v této třídě pro takové služby zapsány nejsou, a proto si porovnávaná označení v této kategorii nekonkurují v České republice. Z Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb vyplývá, že do třídy 37 nazvaná ‘Stavebnictví, opravy, instalační služby’ pokrývá nejrůznější druhy služeb, a to nejen ‘provoz čerpacích stanic’, nýbrž třeba i ‘hubení škůdců’. Zatímco třída 39 Niceského třídění nazvaná ‘Doprava a přeprava’ pokrývá sice rovněž služby, nicméně služby výlučně související s dopravou a přepravou jako např. doprava a přeprava, balení a skladování zboží, organizování cest, doprava zboží a osob letadlem, po železnici, autobusem, nákladním autem nebo lodí, poštovní služby, kurýrní služby a služby posílání, doručování novin a časopisů, přeprava a uchovávání dopisů, dokumentů, zpráv, tiskovin, balíků a dalšího zboží po zemi, moři, nebo vzduchem, pronájem vozidel, parkovací plochy (pronájem), taxislužba, organizování výletů a výletů lodí, rezervační služby pro výlety a zájezdy, vydávání cestovních lístků a poukazů, skladování zboží apod. Je proto nesporné, že službu „distribuce ropných výrobků“ nelze ztotožňovat se službou ‘provoz čerpacích stanic’, jak učinil bez dalšího podrobného vypořádání se s rozkladovou námitkou žalovaný ve svém rozhodnutí. Podle názoru soudu žalovaný tak zatížil své rozhodnutí částečnou nepřezkoumatelností. Tento výklad totiž znamená, že jsou osobě zúčastněné přiznána téměř neomezená výlučná práva ke službám třídy 39 Niceského třídění nazvané ‘Doprava a přeprava’, které nevykazují a priori žádný společný charakteristický rys. V souladu se zásadou speciality přitom ochranná známka nesmí být chráněna absolutně. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že nelze předpokládat kolizi napadené ochranné známky a namítaných ochranných známek, že tedy existence napadené ochranné známky vlastně umožňuje zaručit existenci nenarušené soutěže na trhu v České republice.“ (Zvýraznění doplnil nyní Nejvyšší správní soud).

[27] Nejvyšší správní soud tedy musí dát zapravdu oběma stěžovatelům, že městský soud závazný právní názor vyjádřený v kasačním rozsudku ze dne 30. 5. 2013 nijak nereflektoval. Takovýto postup městského soudu je ovšem zcela nezákonný a v jeho důsledku je třeba považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

IV. c) Nesrozumitelnost

[28] Nejvyšší správní soud ovšem musel přitakat i námitkám stěžovatelů ohledně nepřezkoumatelnosti dalších částí odůvodnění napadeného rozsudku. Konkrétně Nejvyšší správní soud rozsudek shledává nepřezkoumatelným v části týkající se námitky žalobce ohledně podobnosti porovnávaných označení z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického na str. 5 – 7 napadeného rozsudku.

[29] Hodnocení žalobního bodu vytykajícího nesprávné posouzení podobnosti srovnávaných známek žalovaným je třeba považovat za nesrozumitelné. Na jedné straně městský soud totiž naznačuje odlišné posouzení samotné otázky podobnosti porovnávaných označení z hlediska vizuálního od názoru žalovaného (zdá se, že za rozhodný prvek označení považuje městský soud kruhový tvar napadené ochranné známky, zatímco žalovaný považoval za rozhodný prvek symboly „F1“), na druhé straně však městský soud uzavírá, že se žalovaný s otázkou hodnocení podobnosti z hlediska vizuálního nevypořádal, respektive „vypořádal formalisticky“, což by znamenalo, že městský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný proto správně pokládá odůvodnění napadeného rozsudku v tomto ohledu za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Není totiž zřejmé, zda městský soud mínil zavázat žalovaného, aby v dalším řízení vyšel z názoru, že z hlediska vizuálního

si porovnávaná označení nejsou podobná, nebo zda žalovaný má tuto otázku nově posoudit a dostatečně odůvodnit i se zřetelem na kruhový tvar napadené ochranné známky.

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí i s výtkou žalovaného, že není jasné, jaké závěry vyvodil městský soud z jím citovaného rozsudku Tribunálu ve věci T-10/09, zejména když sám městský soud upozorňuje na skutečnost, že tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Soudního dvora ve věci C-196/11 P. Pokud měl městský soud na mysli to, že z citovaného rozsudku Tribunálu vyplývá závěr, že označení „F1“ nemá dostatečnou rozlišovací způsobilost, respektive jedná se o druhové označení, pak je ovšem tento závěr v přímém rozporu právě se zrušujícím rozsudkem Soudního dvora citovaným rovněž městským soudem. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že v dalším řízení v uvedené věci vydal Tribunál nový rozsudek ze dne 11. 12. 2014, ve věci T-10/09 RENW, *Formula One Licensing BV v. OHIM*, kterým osobě zúčastněné na řízení (figuruje v citované věci jako žalobce) zcela vyhověl. V bodu 52 tohoto rozsudku Tribunál uvedl: „Z výše uvedeného, a zejména ze skutečnosti, že si relevantní veřejnost uchovává v paměti pouze nedokonalý obraz dotčených ochranných známek, takže jejich společný prvek – prvek „f 1“ – vytváří mezi nimi určitou podobnost, a ze vzájemné závislosti jednotlivých faktorů, jež musí být brány v úvahu, jelikož jsou dotčené výrobky totožné nebo velmi podobné, vyplývá, že nelze vyloučit nebezpečí záměny u spotřebitelů. Jinak řečeno, existuje nebezpečí, že se obě tyto ochranné známky budou ve vědomí spotřebitelů navzájem spojovat, neboť spotřebitelé si budou přiblíženou ochrannou známkou v důsledku totožné reprodukce starší ochranné známky F1 vykládat jako její variantu, a tudíž si dotčené ochranné známky spojí i vzhledem k jejich obchodnímu původu.“

[31] Pokud jde o úvahu městského soudu o „nedostatečnosti“ posouzení fonetického, lze zopakovat výše uvedené výtky týkající se nesrozumitelnosti odůvodnění napadeného rozsudku. Ani zde totiž není zřejmé, zda městský soud dospěl k názoru, že z hlediska fonetického jsou srovnávaná označení odlišná nebo zda žalovaný své rozhodnutí v tomto ohledu pouze nedostatečně odůvodnil. Je třeba dodat, že městský soud v této souvislosti musí zohlednit skutečnost, že pro závěr o zákonitosti napadeného rozhodnutí postačuje, bude-li shledána podobnost mezi napadenou známkou a jednou ze známek namítaných (a zároveň podobnost pro ně zapsaných výrobků a služeb vyvolávající nebezpečí záměny). Určitá fonetická odlišnost druhé namítané známky, na níž poukazuje městský soud, proto nemůže být sama o sobě dostačující pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Obdobný závěr platí i pro posouzení sémantického hlediska.

[32] Ve vztahu k sémantickému hledisku není Nejvyššímu správnímu soudu srozumitelná úvaha městského soudu, že doplněk napadené známky „gas“ nemá naznačovat vztah k závodům formule 1, neboť v češtině nic neznamená. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného se však žádné takové hodnocení nenachází. Žalovaný na str. 7 svého rozhodnutí uvedl, že doplněk „gas“ nemůže dostatečně odlišit napadenou známkou od ochranných známek namítaných, neboť je nevýrazný, pouze v angličtině znamená palivo a má nízkou distinktivitu k zapsaným výrobkům. Závěr městského soudu tedy není v rozporu s úvahou žalovaného, a není zřejmé, co tedy městský soud žalovanému vytýká.

[33] Nesrozumitelnost odůvodnění rozsudku městského soudu vyplývá i z jeho závěru, kde městský soud konstatuje, že ruší napadené rozhodnutí žalovaného „pro nezákonnost“, což je ovšem v rozporu s výše citovanými částmi odůvodnění, z nichž vyplývá, že městský soud zřejmě považoval napadené rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné, čemuž by odpovídalo zrušení „pro vady řízení“ (jak bylo ostatně uvedeno v prvním rozsudku městského soudu ze dne 17. 1. 2013).

IV. d) Vady řízení před správním orgánem

[34] Poslední námitka uplatněná v kasačních stížnostech brojila proti nesprávnému posouzení otázky vady řízení, kterou městský soud spatřoval v porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaným, jenž nepřeposlal žalobci vyjádření osoby zúčastněné na řízení k rozkladu a nevyzval jej, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Jakkoli městský soud pouze vágně odkázal na (blíže nespécifikovanou) ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá povinnost odvolacího orgánu (či orgánu rozhodujícího o rozkladu) tak učinit, musí Nejvyšší správní soud přitakat městskému soudu, že z judikatury taková povinnost skutečně vyplývá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 As 178/2012 - 26 a ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem také vyplývá, že důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu může být pouze takové porušení procesních předpisů, které mohlo mít vliv na způsob rozhodnutí správního orgánu. Takový vliv může mít pouze nezaslání vyjádření k odvolání, které obsahuje nové důkazní návrhy, nová skutková tvrzení či zcela nové argumenty, z nichž následně odvolací (rozkladový) orgán ve svém rozhodování vycházel. Pokud vyjádření k odvolání takové nové důkazy, tvrzení či argumenty neobsahuje, nepředání takového vyjádření dalším účastníkům a nemožnost vyjádřit se k němu způsob rozhodnutí správního orgánu ovlivnit nemohly (srov. cit. rozsudek č. j. 1 As 157/2012 - 40).

[35] Ze spisu správního orgánu Nejvyšší správní soud ověřil, že osoba zúčastněná na řízení (v řízení před správním orgánem navrhovatel) zaslala dne 6. 2. 2009 žalovanému vyjádření k rozkladu podanému dne 18. 11. 2008 žalobcem. Ze spisu nelze ověřit, že by toto vyjádření bylo zasláno žalobci jakožto účastníkovi řízení, ve spise nelze ani nalézt doklad o tom, že by žalovaný vyzval žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí o rozkladu. Žalovaný tedy porušil procesní předpisy tak, jak je vyložila výše citovaná judikatura, to však nepostačuje k závěru, že se jednalo o podstatné porušení předpisů o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy zkoumal, zda vyjádření osoby zúčastněné na řízení k rozkladu obsahovalo taková nová tvrzení, důkazy nebo argumenty, které ovlivnily rozhodnutí žalovaného. V předmětném vyjádření k rozkladu osoba zúčastněná zrekapitulovala obsah prvostupňového rozhodnutí správního orgánu a vyjádřila své stanovisko, že souhlasí s hodnocením podobnosti/zaměnitelnosti ochranných známek z hlediska fonetického, vizuálního a sémantického, jak jej provedl žalovaný. Dále osoba zúčastněná uvedla, že pokládá za nedůvodnou námitku, že porovnávané známky se vztahují k rozdílnému okruhu služeb a výrobků. Napadené služby jsou zapsány ve třídě 37 – provoz čerpacích stanic, což nepochybně souvisí s namítanými výrobky v třídě 4 – paliva, včetně pohonných hmot pro motorová vozidla – a se službami v třídě 39 – distribuce ropných výrobků, pro které jsou zapsány namítané dřívější ochranné známky. V tomto osoba zúčastněná odkázala na prvostupňové rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožnila a navrhla, aby žalovaný rozklad zamítl. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že vyjádření k rozkladu neobsahuje žádné nové skutečnosti či tvrzení, důkazní návrhy ani argumenty, které by nebyly uvedeny již v prvostupňovém rozhodnutí správního orgánu, s nímž se osoba zúčastněná ztotožnila. Konkrétně shodnou argumentaci k závěru o podobnosti zboží a výrobků zapsaných pro srovnávané ochranné známky uvedl žalovaný mnohem podrobněji na str. 8 prvostupňového rozhodnutí a s touto argumentací se posléze ztotožnil žalovaný i v napadeném rozhodnutí o rozkladu, jak bylo již výše uvedeno.

[36] Nezbyvá tedy než uzavřít, že městským soudem vytknuté porušení procesních předpisů spočívající v nezaslání vyjádření k rozkladu žalobci má charakter obdobný jako v případě posouzeném Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku č. j. 1 As 157/2012 - 40

a nejedná se tedy o podstatnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která by mohla být důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

IV. e)

Shrnutí a závazný právní názor Nejvyššího správního soudu

[37] Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že napadený rozsudek městského soudu byl shledán nepřezkoumatelným pro porušení procesních předpisů – nerespektování závazného právního názoru kasačního soudu – v části týkající se posouzení podobnosti srovnávaných výrobků a služeb, v níž městský soud dovozoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Napadený rozsudek městského soudu je dále nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost v části týkající se posouzení podobnosti ochranných známek. V části věnující se posouzení vytykaného porušení procesních předpisů spočívajícího v nezaslání vyjádření k rozkladu druhému účastníku řízení je pak napadený rozsudek městského soudu nezákonný, neboť je založen na nesprávném právním posouzení věci.

[38] V dalším řízení bude na městském soudu, aby znovu posoudil důvodnost žalobní námitky napadající správnost posouzení podobnosti srovnávaných ochranných známek z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického, i z hlediska celkového dojmu. Přitom Městský soud vyjde z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, č. 3073/2014 Sb. NSS: *„Správní orgán nemá v případě, že nastanou situace předvídané zmíněnými ustanoveními, žádný prostor pro správní uvážení, jak dále postupovat – v obou případech zákon jednoznačně stanoví, že se přihlašované označení nezapíše. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost, dobrá víra atd. a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je tak v obecné rovině věci výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení.(...) Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav by pak měly být v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. soudem plně a meritorně přezkoumatelné. Pokud správní soud posoudí oproti správnímu orgánu odlišně zaměnitelnost ochranné známky nebo dotčenost práv osoby namítající přihlášku ochranné známky podanou ve zlé víře, může v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. zavázat správní orgán právním názorem vystaveným na hodnocení skutkového stavu, které je odlišné od předchozího hodnocení provedeného správním orgánem.“* Pokud městský soud vyhodnotí na základě skutkového stavu otázku podobnosti a zaměnitelnosti odlišným způsobem než žalovaný, své názory jasně zformuluje, odůvodní a zaváže žalovaného konkrétním názorem.

[39] Stejným způsobem městský soud posoudí i otázku podobnosti výrobků a služeb zapsaných pro srovnávané známky. Přitom bude respektovat závazný názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v obou dosud vydaných rozsudcích v této věci, tedy především závěr o tom, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností pro nevypořádání rozkladové námitky zpochybňující podobnost srovnávaných služeb a výrobků, a pro nedostatek odůvodnění v této otázce.

IV. f)

Obiter dictum

[40] Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud může hledat inspiraci pro své nové rozhodnutí i v rozhodovací praxi OHIM (Úřadu pro harmonizaci vnitřního trhu EU), který posuzoval otázku obdobnou nyní posuzované věci v rozhodnutí ze dne 8. 4. 2009, č. B 1195031. OHIM rozhodoval o námitce proti zápisu ochranné známky žalobce (totožné se známkou napadenou v nyní posuzované věci) podané osobou zúčastněnou na řízení, která uplatňovala přednost svých starších ochranných známek (totožných s namítanými známkami v nyní posuzované věci). OHIM svým rozhodnutím námitce osoby zúčastněné

pokračování

na řízení zcela vyhověl a návrh na zápis ochranné známky žalobce zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí se zabýval také otázkou podobnosti ochranných známek a pro ně zapsaných výrobků a služeb. Odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí OHIM bylo zamítnuto rozhodnutím odvolacího senátu OHIM ze dne 9. 12. 2009, č. R 660/2009-4. Obě tato rozhodnutí jsou k dispozici na webových stránkách OHIM (<https://oami.europa.eu>).

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Rozsudek městského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy stěžovatele, tedy neobstál, neboť napadený rozsudek městského soudu byl shledán zčásti nezákonným, zčásti nepřezkoumatelným. V dalším řízení rozhodne městský soud o podané žalobě jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který je vyjádřen v tomto a předchozím zrušovacím rozsudku z 30. 5. 2013 (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[42] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2015

JUDr. Jíří Palla
předseda senátu